

Arrest

nr. 315 492 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1983.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 mei 2022. Op 25 mei 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 november 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 21 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u soennitisch moslim. U bent geboren in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent getrouwd met [A. M.] (O.V. xxx; CG xx) en jullie hebben

samen één zoon [M. M.] (O.V. xxx). U woonde sinds uw geboorte in de VAE tot uw vertrek naar België in mei 2022.

Uw schoonvader keerde midden 2015 terug naar Lahore samen met uw schoonbroer [A.]. Sinds 2016 gaf hij in zijn woning lessen over de soennitische geloofsleer. Uw schoonvader werd hierdoor bedreigd door sjjiitische leden van de organisatie genaamd Jafaria Students Organization. Op 1 juni 2018 vielen ze zijn woning binnen. Hij overleed dezelfde dag aan zijn verwondingen. Toen uw echtgenoot het nieuws vernam ging hij naar Pakistan. Op 3 juni probeerden twee mannen op hem te schieten. Uw echtgenoot werd echter niet geraakt en rende naar zijn ouderlijke woning. De daders dreigden uw man en zijn familie te vermoorden. Uw man diende klacht in en vertrok nadien terug naar de VAE. Uw schoonbroer [A.] ging ongeveer twee weken later naar Islamabad en raakte vermist. Uw schoonfamilie had het laatst contact met [A.] twee tot drie maanden nadat uw echtgenoot was teruggekeerd naar Dubai.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u te worden vermoord door sjjiitische extremisten.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de originele Pakistaanse identiteitskaarten van uw gezin; de originele verblijfsvergunning van de VAE van uw gezin; kopieën van de oude paspoorten van u en uw echtgenoot; een kopie van uw echtgenoot zijn paspoort (geldig tot 05.03.2027); een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van uw schoonvader zijn paspoort; een kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van uw schoonbroer [A.]; een bundel documenten in verband met het verblijf van uw gezin in de VAE; een kopie van een FIR; twee medische documenten op uw naam; documenten in verband met uw vlucht van Dubai naar Brussel; een kopie van uw familiesamenstelling; familiefoto's; documenten en foto's van uw schoonbroer [M. S. A.]; een foto van uw schoonvader; foto's van het graf van uw schoonvader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u last te hebben van angst. U bent hiervoor in behandeling bij een psychiater en psycholoog (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 3). Ter ondersteuning legde u twee documenten neer. Volgens het medisch verslag (d.d. 04.01.2023) werd aan de hand van een psychiatrisch onderzoek vastgesteld dat u beschikt over een normaal denkverloop. Uw verklaringen waren coherent en gestructureerd. Er waren geen tekenen van hallucinaties. Het tweede attest (d.d. 06.11.2023) bevestigt dat u stress en angst ervaart. Eveneens werd er gesteld dat u mogelijks zenuwachtig kon zijn tijdens het persoonlijk onderhoud. Op basis van de door u neergelegde documenten zijn er echter geen aanwijzingen dat uw geestelijke toestand u ervan zou kunnen weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien werd er benadrukt dat u het diende aan te geven indien u problemen of moeilijkheden zouden ondervinden tijdens het gesprek (CGVS, p. 2). U signaleerde geen problemen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot [A. M.] (O.V. xxx; CG xx). Jullie kunnen niet terugkeren naar Pakistan omwille van de problemen die uw schoonfamilie kende met sjjiitische extremisten, meer bepaalde leden van de organisatie Jafaria Students Organization (CGVS, p. 12). Aangezien uw echtgenoot deze problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en u uw verzoek volledig baseert op dezelfde motieven, kan in uw hoofde hetzelfde worden besloten.

Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas op basis van onderstaande elementen:

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd omdat u essentiële documenten, namelijk de originele paspoorten van u, uw vrouw en uw zoon achterhoudt. Het is niet geloofwaardig dat jullie na aankomst in België vrijwillig jullie paspoorten afgaven aan een contactpersoon van jullie reisagent in de VAE (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 3 en 4 en opmerkingen overgemaakt na het persoonlijk onderhoud). Indien jullie uit de VAE vertrokken met de intentie asiel aan te vragen in België kan worden aangenomen dat jullie zich op voorhand informeerden over het verloop van de asielprocedure in België (bijvoorbeeld over de betrokken instanties, de plaats waar een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd en ingediend, etc). Dat jullie bij aankomst beroep deden om iemand die jullie niet kenden en bovendien uw paspoorten vrijwillig aan hem afgaven kan niet worden gevolgd. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat u en uw vrouw nooit officieel aangifte deden van het feit dat jullie paspoorten werden afgenomen. Bovendien liet u na de Pakistaanse ambassade te contacteren om nieuwe paspoorten te bekomen. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat jullie wel degelijk in het bezit zijn van jullie originele paspoorten maar deze wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de hierin vervatte informatie over eventuele recente bezoeken of reizen naar Pakistan te verhullen.

Daarnaast konden uw verklaringen wat betreft het overlijden van uw vader ten gevolge van een aanval door de sjjiitische Jafaria Students Organization niet overtuigen.

Ten eerste wist u geen informatie te geven over de actoren van vervolging behalve het feit dat het een sjjiitische studentenorganisatie is. Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, bleef u telkens opnieuw steken in vage en ontwijkende algemeenheden (CGVS, p. 7, p. 15 en 16). Gezien u de organisatie en haar leden vreest mag redelijkerwijs worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen hierover kan afleggen. Dat u blijkbaar geen onderzoek deed naar de organisatie ondermijnt uw vrees voor vervolging volledig.

Ten tweede bleek u er amper iets te weten over de manier waarop uw vader gewaarschuwd werd. Uit uw verklaringen bleek dat uw vader tot drie keer toe werd gevraagd om zijn activiteiten te stoppen. Uw verklaringen over deze bezoeken waren zeer oppervlakkig waardoor deze niet kunnen overtuigen. U wist zelfs niet bij benadering wanneer deze waarschuwingen plaatsvonden, hoeveel personen er aanwezig waren of wat er juist gezegd werd (CGVS, p. 16, 17 en 19). Het gegeven dat u niet aanwezig was in Pakistan kan uw gebrek aan kennis niet verschonen. Er kan op zijn minst verwacht worden dat u of uw broer [K.] meer interesse toonden in deze eerdere gebeurtenissen. Er kan worden aangenomen dat het gegeven dat uw vader plots ernstig fysiek werd aangevallen vragen opriep bij zowel u als de andere familieleden. Dat u ook na uw terugkomst in de VAE, voor de verdwijning van [A.], hierover geen vragen stelde ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde informeerde u zich onvoldoende over de opvolging van uw vader zijn zaak en de FIR die u indiende. Volgens uw verklaringen nam [A.] dit voor zijn rekening (CGVS, p. 12 en 18). Er kan echter worden verwacht dat iemand anders zich hierover zou ontfemd hebben na de verdwijning van [A.]. Volgens uw verklaringen nam uw broer contact op met een advocaat. Hij kon echter niets doen zolang niemand van de familie naar Pakistan ging. De verwanten in Pakistan weigerden eveneens om te helpen (CGVS, p. 19). Dat u en uw familie genoeg namen met het antwoord van één advocaat en verder niet naar oplossingen zochten haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Ten vierde slaagde u er niet in het overlijden van uw vader ten gevolge van een aanval te staven met documenten. U legde een foto neer van een man met verwondingen en foto's van een graf. De neergelegde foto vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Ook de foto's van het grafsteen zeggen niets over de oorzaak van het overlijden van uw vader. Dat u er niet in slaagde documenten neer te leggen die de aanval ondersteunen is opmerkelijk daar uw vader werd opgenomen in het ziekenhuis en daar overleed. Volgens u zeiden de dokters dat er sprake was van een 'politiezaak' (CGVS, p. 8). Gezien het ziekenhuis contact opnam met de politie in verband met de toestand van uw vader kan worden verwacht dat er documenten ter beschikking zijn. Dat uw broer [A.] over deze documenten zou beschikken maar u deze niet kan vragen gezien hij vermist is, kan niet worden gevolgd. Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan het gegeven dat sjjiitische extremisten u probeerden te beschieten.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat uw vader in Pakistan door deze extremisten gedood werd, waardoor het ook niet geloofwaardig is dat u na zijn overlijden naar Pakistan terugkeerde (cf. supra).

Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat de leden van deze organisatie u meteen probeerden te beschieten hoewel u nog maar recent in Pakistan was aangekomen. Voor juni 2018 was u reeds zeer lange tijd niet meer in Pakistan geweest (CGVS, p. 5). Uw vader en broer [A.] daarentegen waren reeds sinds midden 2015 terug in Pakistan (CGVS, p. 5 en 6). Uw vader werd tot drie keer toe gevraagd om te stoppen met zijn activiteiten. Uw broer was eveneens aanwezig bij twee van de drie bezoeken. Dat u dermate hardhandig werd aangepakt door leden van de sjjiitische organisatie is niet in verhouding met het feit dat zowel uw vader als [A.] meerdere kansen kregen. Bovendien had u niets te maken met de activiteiten van uw vader gezien u in de VAE verbleef. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat men probeerde op u te schieten.

Bijkomstig kan er geen geloof worden gehecht aan het gegeven dat uw broer [A.] is verdwenen door het toedoen van de Jafaria Students Organization.

Ten eerste legt u geen enkel bewijs neer dat aantoonst dat [A.] is teruggekeerd naar Pakistan. U legde een kopie neer van [A.] zijn Pakistaanse identiteitskaart. Op basis van deze kopie kan worden besloten dat [A.] in de VAE verbleef en niet in Pakistan. Volgens u is dit een oude kaart van uw broer. Het is echter op zijn minst bevreemdend dat de datum van afgifte niet zichtbaar is op de door u voorgelegde kopie. Verder legde u geen documenten of foto's neer die het verblijf van [A.] in Pakistan staven.

Ten tweede blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van een duidelijke wil om informatie over uw broer [A.] te bekomen. U verklaarde dat uw broer [K.] contact opnam met één advocaat in verband met de problemen in Pakistan. Van de advocaat kreeg uw broer geen hulp. Uit uw verklaringen bleek echter niet dat u iets concreet heeft ondernomen. Zelfs in België liet u na stappen te ondernemen (CGVS, p. 20 en 21). Dat uw broer contact opnam met één advocaat en uw zus de verwanten aansprak getuigt niet van voldoende inspanning. Er kan worden verwacht dat ook u concrete stappen ondernam om uw broer terug te vinden.

De door u neergelegde kopie van de FIR kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt bovendien dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Bovendien kan de FIR enkel ondersteunen dat u dergelijke verklaringen hebt afgelegd in een politiekantoor en niet dat de feiten daadwerkelijk zijn gebeurd.

De door u neergelegde stukken die hierboven nog niet zijn vermeld kunnen het geheel van bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Jullie Pakistaanse identiteitskaarten (origineel), jullie vervallen paspoorten (kopieën) en de kopie van uw geldig paspoort zijn louter een indicatie van jullie identiteiten. De documenten in verband met uw verblijf in de VAE ondersteunen dat u tot mei 2022 daar verbleef samen met uw gezin. Uw verblijf in de VAE staat echter niet ter discussie. De familiefoto's en de documenten van [M. S. A.] hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Ook de kopie van uw vader zijn paspoort verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Ondanks rekening werd gehouden met uw opmerkingen doen deze geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook in hoofde van uw echtgenoot [A. M.] nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 19 februari 2024 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 308 725 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 308 725 de Raad echter op 24 februari 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 t.e.m. de artikelen 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 10, lid 3, onder b) van de Procedurerichtlijn, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij stelt dat gezien de bestreden beslissing volledig gelijkloopt aan die van haar echtgenoot, kan hetgeen dat werd opgenomen in het verzoekschrift voor haar echtgenoot integraal worden hernomen.

2.3. De verzoekende partij voert aan dat ze volhardt in haar asielmotieven en stelt het niet eens te zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal. Ze meent dat geloofwaardigheid een steeds centralere rol in de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming speelt. De beoordeling van de waarachtigheid en plausibiliteit is bijzonder moeilijk en dient met gepaste terughoudendheid te verlopen. Ze verwijst daarom naar het standaardwerk over geloofwaardigheid van UNHCR. Ze brengt vervolgens naar voor dat de commissaris-generaal vindt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar ingeroepen vluchtmotieven. De commissaris-generaal maakt hierbij volgens haar enkel een plausibiliteitsbeoordeling onder de vorm van een waarschijnlijkheidsbeoordeling. Ze stelt dat de geloofwaardigheidsbeoordeling die de commissaris-generaal maakt fundamenteel gebrekkig en subjectief is. Het is volgens haar niet zo dat ze niet wist te vertellen over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot haar vertrek. Haar relaas is wel degelijk geloofwaardig en de redenen waarom ze niet meer details kan geven zijn zeer aannemelijk. Ze is van mening dat ze minstens het voordeel van de twijfel dient te krijgen. Dit des te meer daar er totaal geen sprake is van enige tegenstrijdigheid. Ze stelt dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van de commissaris-generaal erg dun is en hieronder ontmanteld zal worden.

2.4. De verzoekende partij brengt naar voor dat de commissaris-generaal stelt dat haar echtgenoot amper iets zou weten over de manier waarop haar schoonvader gewaarschuwd werd. Haar echtgenoot kon echter wel voldoende vertellen over de bedreigingen. Zo wist haar echtgenoot dat ze drie keer zijn langsgesproken, dat ze twee keer in aanwezigheid van haar schoonbroer A. en één keer in zijn afwezigheid zijn gekomen en dat de keer in afwezigheid van haar schoonbroer de derde keer was, dat haar schoonbroer haar schoonvader vroeg minstens tijdelijk te stoppen met het lesgeven maar het mocht niet baten omdat haar schoonvader van aard koppig is en niet wou toegeven, dat ze de eerste twee keren geen bedreigingen hebben geuit maar enkel zeiden dat haar schoonvader moest stoppen, dat haar schoonbroer die mensen er wel degelijk gevaarlijk vond uitzien maar nooit had verwacht dat het zo ver zou komen, dat de aanleiding voor de bezoeken de bekering was van een aantal sjiiitische jongeren waarvan de families dit te weten waren gekomen en dit met hun ouderen hadden besproken. Er wordt haar echtgenoot verweten geen vragen te hebben gesteld ten tijde van de feiten. Haar echtgenoot stelde echter wel vragen aan zijn broer maar niet de vragen die hij volgens de commissaris-generaal moest stellen. Volgens haar zijn de vragen die haar echtgenoot stelt heel toepasselijk en begrijpelijk als men kijkt naar de context waarin ze gesteld zijn geweest met name een heel emotionele context. Haar echtgenoot vroeg aan zijn broer of hij niet kon weten dat dit zou gebeuren met name dat het zo gevaarlijk was geweest en dat het zo ver zou kunnen komen. Er kan niet verwacht worden van haar echtgenoot dat hij op het moment van het verliezen van zijn vader en op het moment dat hij zelf slachtoffer werd van een aanval hij zo'n detailvragen stelt. Dit is totaal niet realistisch en kan niet van hem verwacht worden. Het is zelfs mogelijk dat ze nog meer details geeft over de bedreigingen maar de commissaris-generaal houdt er totaal geen rekening mee dat het over een periode van meer dan vijf jaar geleden gaat. Ze verwijst vervolgens naar de opmerking van haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud.

2.5. Ze stelt vervolgens dat de commissaris-generaal van oordeel is dat haar echtgenoot zich onvoldoende informeerde over de opvolging van het werk van haar schoonvader en de FIR die hij indiende. Ze meent dat de commissaris-generaal haar echtgenoot ook verwijt geen duidelijke wil te hebben om informatie over haar schoonbroer A. te bekomen. Ze is hier echter niet mee akkoord. Ze verklaarde echter dat ze een advocaat hebben geconsulteerd. De advocaat liet hen weten dat er iemand aanwezig dient te zijn in Pakistan opdat de procedure verder gezet of opgevolgd kan worden. Er wordt door de commissaris-generaal enkel uiteengezet dat er alternatief gehandeld kan worden zonder zelf aan te tonen dat die alternatieve handelingen verkiesbaar zou zijn of betere resultaten zouden opleveren. Ze voert aan dat de commissaris-generaal niet eens de moeite heeft genomen om te onderzoeken of dit inderdaad is wat het Pakistaans recht of rechtspraak voorschrijft. Het kan ook zijn dat dit misschien niet *per sé* is wat het recht voorschrijft maar het in de praktijk er wel op neer komt. Zeker gezien het gebrek aan gerechtigheid in Pakistan. Ze stelt dat het genoeg nemen met het antwoord van één advocaat moet geplaats worden tegen de achtergrond van de dingen die de familie reeds heeft meegemaakt en het gebrek aan netwerk en kennis van de gang van zaken in Pakistan. Haar echtgenoot werd op verschillende momenten tijdens zijn verblijf in Pakistan niet ernstig

genomen door de politie. Wanneer een advocaat dan zegt dat de opvolging zonder hun fysieke verschijning niet zou lukken, is het dan niet vreemd dat haar echtgenoot of haar schoonfamilie dit gelooft. Wie zouden ze moeten aanspreken als ze totaal geen netwerk of kennis hebben in Pakistan.

2.6. De verzoekende partij stelt vervolgens dat haar echtgenoot nooit verklaard heeft dat er geen documenten zouden zijn van het overlijden van haar schoonvader. Wel verduidelijkt ze dat haar echtgenoot er niet over beschikt of er toegang toe heeft. Het was haar schoonbroer A. die de zaken opvolgde. De commissaris-generaal laat na om zich in de plaats van haar echtgenoot te stellen in 2018. Waarom zou haar echtgenoot over die documenten beschikken of waarom zou hij die opvragen bij zijn broer A. wanneer haar echtgenoot zelf in de Verenigde Arabische Emiraten is. Waarom zou haar echtgenoot nood hebben aan die documenten? Hij kan de documenten niet opvragen omdat zijn broer A. vermist is. Hierover stelt de commissaris-generaal dat niet kan gevolgd worden waarom hij niet over deze documenten beschikt maar hij verduidelijkt niet waarom dit niet kan gevolgd worden. Tenslotte dient er in dit kader nog opgemerkt te worden dat er niettemin wel een foto van haar schoonvader kan worden voorgelegd waaruit blijkt dat hij zwaargewond is en er werd een foto van zijn grafsteen voorgelegd. Dit is minstens een begin van bewijs die de verklaringen van haar echtgenoot ondersteunen. Er dient dan ook voldoende gewicht aan te worden toegekend.

2.7. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de commissaris-generaal van oordeel is dat het opmerkelijk is dat de leden van deze organisatie haar echtgenoot meteen probeerden te beschieten terwijl hij niets te maken had met de activiteiten van zijn vader. Dit is echter niet wat hij verklaard heeft. Haar echtgenoot heeft meerdere keren tijdens het persoonlijk onderhoud uiteengezet dat de mannen in kwestie tegen hem zeiden dat hij graag naar de politie wou stappen. Het is duidelijk dat hem hardhandig aanpakken niet voor de activiteiten van zijn vader was maar voor het feit dat hij naar de politie is gestapt. De daders wilden koste wat het kost vermijden dat de politie betrokken werd. Dat haar schoonfamilie meteen zo hardhandig diende te worden aangepakt kan begrepen worden vanuit het perspectief van de daders. Ze wilden haar echtgenoot zodanig bang maken dat hij geen gerechtigheid durfde te zoeken en ze dus geen gevolgen zouden moeten kennen voor hun daden.

2.8. De verzoekende partij brengt naar voor dat volgens haar de commissaris-generaal stelt dat de algemene geloofwaardigheid van haar echtgenoot ondermijnd wordt omdat de paspoorten van de verzoekende partij, haar echtgenoot en zoon zouden worden aangehouden. Het is volgens de commissaris-generaal immers niet geloofwaardig dat men hun paspoorten zou afgegeven hebben aan iemand die men niet kent en dat er kan worden aangenomen dat men zich op voorhand geïnformeerd zou hebben over het verloop van de asielprocedure. Ook wordt er opgemerkt dat men nooit aangifte heeft gedaan van het feit dat hun paspoorten werden afgenomen. De commissaris-generaal stelt tenslotte dat haar echtgenoot naliet de Pakistaanse ambassade te contacteren om nieuwe paspoorten te bekomen. Dit allemaal zou doen vermoeden dat zij en haar echtgenoot wel in het bezit zijn van de paspoorten maar deze trachten achter te houden om de daarin vervatte informatie over bezoeken aan Pakistan te verhullen. Volgens de verzoekende partij worden er echter alleen maar aannames gemaakt door de commissaris-generaal. Er wordt niet uiteengezet waarom dit niet geloofwaardig zou zijn. Het is niet omdat de asielinstanties van oordeel zijn dat een andere handeling verstandiger zou zijn, dat het daarom ongeloofwaardig is. Zoals eerder aangehaald moet de asielinstantie gemotiveerde redenen geven waarom een feit of relaas niet plausibel is. De commissaris-generaal verwijt haar nooit officiële aangifte te hebben gedaan. Dit werd echter besproken tijdens het persoonlijk onderhoud van haar en haar echtgenoot. Ze citeert vervolgens de persoonlijke onderhouden. Er dient volgens haar rekening te worden gehouden met de concrete situatie. Het gaat over verzoekers om internationale bescherming die op zich kwetsbaar zijn. Ze zijn net aangekomen in België, kennen de taal niet, kennen niemand en weten niet waar ze naartoe moeten. Ze werden door mensen van het opvangcentrum doorverwezen naar Brussel. Het kan haar en haar echtgenoot niet worden kwalijk genomen dat ze hierna nog geen aangifte zijn gaan doen. Ten slotte wordt haar verweten dat ze de Pakistaanse ambassade niet heeft gecontacteerd om nieuwe paspoorten te bekomen. Dit mag haar echter niet worden verweten, waarna ze naar twee passages uit rechtsleerverhandelingen verwijst. Ze legt uit dat contact opnemen met de ambassade of de autoriteiten van het land van herkomst niet automatisch leidt tot een weigering maar het is de omgekeerde wereld dat asielinstanties dit zouden verwachten van een verzoeker. Dit zou dan weer geïnterpreteerd kunnen worden als het bewust willen achterhouden van haar initiële paspoort en de zogenaamde paspoortstempels erin door een nieuw paspoort aan te maken. Bovendien zijn zij en haar gezin met een visum het land binnengekomen. Dit wil zeggen dat er een visumdossier voorhanden is waartoe de commissaris-generaal toegang heeft. Bij het aanvragen van dit visum wordt heel het paspoort afgegeven en bijgehouden. De commissaris-generaal had dus eenvoudig het paspoort kunnen nakijken en kunnen nagaan of er nog andere zogenaamde informatie te vinden is in het paspoort, *quod non*. Het is maar de vraag waarom ze, als er informatie in dat paspoort zou staan, dit zou verbergen voor de commissaris-generaal, als ze weet dat ze op basis van dat paspoort naar België is gereisd en de commissaris-generaal hier gemakkelijk toegang tot heeft. De Belgische autoriteiten hebben haar paspoort immers grondig gecontroleerd vooraleer een visum toe te kennen. Ze heeft ook het administratief dossier opgevraagd in dit kader, maar heeft het op het moment van het indienen van het verzoekschrift nog niet ontvangen.

2.9. Met betrekking tot informatie over de actoren van vervolging, geeft ze toe geen informatie te hebben. Ze begrijpt echter niet op welke manier het gebrek aan theoretische kennis over deze organisatie een afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. Haar echtgenoot kan daarentegen wel doorleefd vertellen over wat er met hem is gebeurd en dit is waar de commissaris-generaal het meeste gewicht aan zou moeten toekennen. Het mag haar niet kwalijk genomen worden dat haar echtgenoot net voor haar persoonlijk onderhoud niet heeft gegoogeld hoe de organisatie in elkaar zit.

2.10. Ze voert aan dat het volgens de commissaris-generaal niet geloofwaardig is dat haar echtgenoot na het overlijden van haar schoonvader naar Pakistan terugkeerde. Er wordt door de commissaris-generaal zelfs niet verwezen naar de in- en uitreisstempels die haar echtgenoot voorlegde. Het feit dat hij zijn origineel paspoort niet kan voorleggen, belet niet dat de commissaris-generaal rekening kan houden met de kopie die ze wel kon voorleggen. Haar echtgenoot kwam op 2 juni 2018 het land, Pakistan, binnen en verliet het land dan weer op 5 juni 2018. Deze visumstempels bevinden zich bovendien reeds in het visumdossier waarover de commissaris-generaal reeds beschikte. De commissaris-generaal kan met andere woorden niet ontkennen dat haar echtgenoot van 2 tot 5 juni 2018 naar Pakistan reisde. Dit komt dus heel duidelijk overeen met zijn verklaringen.

2.11. De commissaris-generaal stelt volgens de verzoekende partij dat haar echtgenoot geen enkel bewijs neerlegt dat aantoont dat haar schoonbroer A. teruggekeerd is naar Pakistan. Ze vraagt zich af hoe ze dit zou kunnen aantonen. Om de identiteit van haar schoonbroer aan te tonen, legde haar echtgenoot een identiteitsdocument neer. Hierover stelt de commissaris-generaal dat haar schoonbroer A. in de VAE verbleef en niet in Pakistan. De commissaris-generaal acht het niet noodzakelijk om uit te leggen waarom die kaart hierop zou wijzen, maar dus waarschijnlijk omdat het gaat over een NICOP, met name een '*National Identity Card for Overseas Pakistanis*' en er bij '*country of stay*' (land van verblijf) *United Arab Emirates* staat. Ze verduidelijkte echter dat het om een oude kaart van haar schoonbroer gaat. Hierover stelt de commissaris-generaal dat het op zijn minst 'bevreemdend' is dat de datum van afgifte niet zichtbaar is op de kopie. Ze kan uiteraard niet verantwoordelijk gesteld worden voor de lay-out van Pakistaanse identiteitskaarten. Bij dit verzoekschrift wordt er een voorbeeld van een Pakistaanse identiteitskaart gevoegd met dezelfde (oude) *lay-out*. Na eenvoudig opzoekingswerk wordt het al snel duidelijk dat het inderdaad om een oude kaart gaat aangezien vandaag de dag de *lay-out* van Pakistaanse identiteitskaarten veranderd is. Bij dit verzoekschrift wordt er ook een voorbeeld van een Pakistaanse identiteitskaart gevoegd met de nieuwe *lay-out*. Bij de oudere kaarten staat er nu eenmaal geen datum van afgifte aan de voorkant, bij de nieuwe *lay-out* daarentegen wel. Dat de kaart van haar broer een oude kaart is, kan ook afgeleid worden uit het gegeven dat de kaart geen chip bevat en dus nog geen *Smart National Identity Card* is (SNIC). De SNIC werd pas ingevoerd in oktober 2012.

2.12. De verzoekende partij legde een kopie neer van de FIR. De commissaris-generaal stelt hierover dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn via corruptie of door ze na te laten maken. Ook stelt de commissaris-generaal dat de FIR enkel kan ondersteunen dat ze dergelijke verklaringen heeft afgelegd in een politiekantoor en niet dat de feiten daadwerkelijk zijn gebeurd. Het gegeven dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zouden zijn, betekent niet dat dit de commissaris-generaal van haar verplichting ontslaat om er een degelijk onderzoek naar te voeren. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten van het EHRM en stelt dat de commissaris-generaal naliest enig onderzoek te voeren naar de echtheid van de documenten. Waar de commissaris-generaal stelt dat de FIR enkel kan aantonen dat haar echtgenoot zulke verklaringen heeft afgelegd, meent ze dat dit niet ernstig is en al zeker geen reden is om er geen rekening mee te houden. Haar echtgenoot vraagt zich af hoe hij, behalve met zijn verklaringen, op een andere manier kan aantonen dat er op hem geschoten werd. Indien haar echtgenoot dit document niet zou kunnen voorleggen dan zou de commissaris-generaal dit wel weer bevreemdend gevonden hebben, ook al zou het 'slechts' een bewijs zijn van het afleggen van de verklaringen op een politiekantoor en niet van de feiten zelf. Dit zou wel nog steeds verwacht worden van haar echtgenoot. Het toont tenminste aan dat hij zich heeft proberen beroepen op de hulp van de autoriteiten, maar zonder resultaat. Er kan geconcludeerd worden dat de commissaris-generaal tekortkomt in zijn verplichtingen als asielinstantie. De commissaris-generaal heeft haar document niet op zijn echtheid onderzocht en onterecht afgeschreven als eventueel corrupt of eenvoudig na te maken. Hierdoor schendt hij de zorgvuldigheidsplicht.

2.13. De commissaris-generaal houdt geen rekening met het feit dat zij en haar echtgenoot geboren zijn in de Verenigde Arabische Emiraten en daar altijd gewoond hebben en nauwelijks voet hebben gezet in Pakistan. Heel hun leven speelde zich af in de Verenigde Arabische Emiraten. Ook hun dichtste familieleden woonden/wonen in de Verenigde Arabische Emiraten. Dit heeft een ongetwijfelde invloed op wat er verwacht kan worden aan kennis dat zij en haar echtgenoot zou moeten hebben over bepaalde elementen uit haar asielrelaas. Haar geboorte en verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zijn niet enkel belangrijk om haar verklaringen te beoordelen maar zijn ook belangrijk om in acht te nemen bij de mogelijkheid tot hervestiging in Pakistan. Dit werd nagelaten door de commissaris-generaal. Er werd niet onderzocht met welke problemen

zij en haar gezin geconfronteerd zouden worden bij een eventuele terugkeer en hervestiging gezien het ontbreken van enig netwerk en kennis. Ze vraagt zich af of ze nog in staat zullen zijn om een inkomen te verwerven om minstens een menswaardig bestaan te leiden in Pakistan.

2.14. De verzoekende partij brengt naar voor dat er in haar bestreden beslissing volledig werd verwezen naar haar echtgenoot. Hoewel ze zich inderdaad op dezelfde gronden beroept, neemt dit niet de plicht tot individualisering weg en neemt het al helemaal niet de plicht weg om rekening te houden met de persoonlijke elementen van een verzoeker om internationale bescherming. Ze stelt opgevolgd te worden door een psychiater en een psycholoog. De commissaris-generaal maakt hier melding van in de bestreden beslissing maar enkel in relatie tot het verloop van het persoonlijk onderhoud. Haar kwetsbaarheid wordt niet in rekening gebracht bij het beoordelen van de mogelijkheid tot hervestiging in Pakistan. Er zijn immers een aantal individuele elementen die haar leven in Pakistan voor haar onleefbaar kunnen maken namelijk haar gender, het niet geboren zijn in Pakistan, amper een voet te hebben gezet in Pakistan, het ontbreken aan enig netwerk of onderwijs, het ontbreken van gekende familieleden. Hierbij komt dan nog dat ze geattesteerd psychologisch kwetsbaar is.

2.15. De verzoekende partij heeft samen met haar echtgenoot een twaalfjarige zoon. Ze stelt dat nergens in de bestreden beslissing een analyse werd gemaakt van het hoger belang van het kind conform artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Dit terwijl er bij elke beslissing die een kind aanbelangt een inschatting van het hoger belang moet zijn. Haar kind is nog nooit in Pakistan geweest en kent het land helemaal niet. In welke omstandigheden zal haar kind bij een terugkeer terechtkomen wanneer zelfs haar ouders het land niet kennen en niet beschikken over enig netwerk.

2.16. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling in de zin van de vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, als de Raad zou oordelen dat ze niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen indien de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar beschermingsstatuut.

2.17. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "*Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*", May 2013;
- L. Leboeuf et S. Sarolea (dir.), "*La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive qualification*" (UCL-CeDIE 2014);
- L. DENYS, "*Handboek voor de advocaat-stagiair: Vreemdelingenrecht*", Orde van Vlaamse Balies, 2019-2020.

2.18. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- mail openbaarheid van bestuur;
- voorbeeld NICOP kaart oude lay-out;
- voorbeeld NICOP kaart nieuwe lay-out;
- ranking van Pakistan – rechtsstaat.

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 19 februari 2024, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota's

4.1. De verzoekende partij dient ter terechtzitting nog een aanvullende nota in waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- mailwisseling met advocaat in Pakistan;
- attest van afspraak met psycholoog.

Ze voert aan dat haar raadsman contact opnam met een advocaat in Pakistan om meer informatie te verkrijgen omtrent het Pakistaanse recht dan van toepassing is op de concrete situatie van de verzoekende partij en haar echtgenoot. Ze citeert vervolgens artikel 247 van het hoofdstuk XX "*Trial of cases by magistrates*" van de "*Code of Criminal Procedure*". Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij dat de aanwezigheid van de aanklager weldegelijk vereist is opdat de procedure verder gezet kan worden, anders bestaat de kans dat de beschuldigde wordt vrijgesproken. Haar verklaringen stemmen dus overeen met het

toepasselijke recht in Pakistan. Zoals uiteengezet in het verzoekschrift ging de commissaris-generaal haar verklaringen niet na en werden deze niet afgetoetst aan het Pakistaanse recht.

Er wordt bij deze aanvullende nota nog een attest toegevoegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij een afspraak had bij de psycholoog op 15 februari 2024. Ze wordt nog steeds op regelmatige basis opgevolgd door een psycholoog. Momenteel is ze haar psycholoog op vakantie waardoor ze geen recenter arrest kan voorleggen.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

7.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u last te hebben van angst. U bent hiervoor in behandeling bij een psychiater en psycholoog (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 3). Ter ondersteuning legde u twee documenten neer. Volgens het medisch verslag (d.d. 04.01.2023) werd aan de hand van een psychiatrisch onderzoek vastgesteld dat u beschikt over een normaal denkverloop. Uw verklaringen waren coherent en gestructureerd. Er waren geen tekenen van hallucinaties. Het tweede attest (d.d. 06.11.2023) bevestigt dat u stress en angst ervaart. Eveneens werd er gesteld dat u mogelijks zenuwachtig kon zijn tijdens het persoonlijk onderhoud. Op basis van de door u neergelegde documenten zijn

er echter geen aanwijzingen dat uw geestelijke toestand u ervan zou kunnen weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien werd er benadrukt dat u het diende aan te geven indien u problemen of moeilijkheden zouden ondervinden tijdens het gesprek (CGVS, p. 2). U signaleerde geen problemen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.”

Hoewel de verzoekende partij ingaat op haar psychologisch profiel, heeft deze uiteenzetting enkel betrekking op haar kwetsbaarheid bij een mogelijke terugkeer naar Pakistan. Dit betoog gaat niet in op het verloop van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal en de capaciteit van de verzoekende partij om coherente en gestructureerde verklaringen af te leggen. Het document dat door middel van een aanvullende nota wordt neergelegd tijdens de terechtzitting kan enkel aantonen dat ze een psychologische consultatie heeft gehad. Dit document bevat echter geen informatie die bovenstaande analyse van de commissaris-generaal weerlegt of in een ander daglicht plaatst.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in de Verenigde Arabische Emiraten. Ze is getrouwd met A.M. en heeft samen met hem één zoon. Ze woonde sinds haar geboorte in VAE tot haar vertrek naar België in mei 2022. Ze verklaart dat haar schoonvader midden 2015 terugkeerde naar Lahore samen met haar schoonbroer A. Sinds 2016 gaf hij in zijn woning lessen over de soenitische geloofsleer. Haar schoonvader werd hierdoor bedreigd door sjiitische leden van een bepaalde organisatie. Op 1 juni 2018 vielen ze zijn woning binnen en overleed hij aan zijn verwondingen. Toen haar echtgenoot het nieuws vernam ging hij naar Pakistan. Op 3 juni probeerden twee mannen op hem te schieten. De daders dreigden haar man en haar familie te vermoorden. Haar man diende klacht in en vertrok nadien terug naar de Verenigde Arabische Emiraten. Haar schoonbroer A. ging ongeveer twee weken later naar Islamabad en raakte vermist. Bij een terugkeer naar Pakistan vreest ze vermoord te worden door sjiitische extremisten.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. De documenten die betrekking hebben op haar psychologische toestand geven aan dat de verzoekende partij over een psychologische kwetsbaarheid beschikt. Deze documenten kunnen echter geen bewijs leveren van de beweerde problemen van haar schoonfamilie en echtgenoot in Pakistan. Uit deze documenten kan ook geenszins worden afgeleid dat ze bij een terugkeer naar Pakistan een risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een ernstig risico loopt op reële schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8.3. In navolging van de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich steunt op de vluchtmotieven die haar echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft naar voor gebracht. Deze elementen werden besproken in het kader van het beschermingsverzoek van haar echtgenoot. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Bij arrest van 25 oktober 2024 met nummer 315 491 werden de echtgenoot van de verzoekende partij zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In het kader van haar beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de commissaris-generaal kan bijgevolg dienstig verwezen worden naar het arrest van 25 oktober 2024 met nummer 315 491 waarin de vluchtmotieven van haar echtgenoot worden besproken. Dit is het desbetreffende arrest:

“6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt ze een aantal documenten voor:

- (i) de originele Pakistaanse identiteitskaarten van haar gezin;*
- (ii) de originele verblijfsvergunning van de VAE van haar gezin;*
- (iii) kopieën van de oude paspoorten van haar en haar vrouw;*
- (iv) een kopie van haar paspoort (geldig tot 05.03.2027);*
- (v) een kopie van haar huwelijksakte;*
- (vi) een kopie van het paspoort van haar vader;*
- (vii) een kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van haar broer A.;*

- (viii) een bundel documenten in verband met het verblijf van haar gezin in de VAE;*
- (ix) een kopie van een FIR;*
- (x) twee medische documenten op naam van haar vrouw;*
- (xi) documenten in verband met haar vlucht van Dubai naar Brussel;*
- (xii) een kopie van haar familiesamenstelling;*
- (xiii) familiefoto's;*
- (xiv) documenten en foto's van haar broer M. S. A.;*
- (xv) een foto van haar vader;*
- (xvi) foto's van het graf van haar vader*
- (xvii) mailverkeer met een Pakistaanse advocaat;*
- (xviii) een psychologisch attest van haar echtgenote.*

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De originele Pakistaanse verblijfskaarten van haar en haar gezin, kopieën van oude paspoorten van haar en haar echtgenote, een kopie van haar oude paspoort, een kopie van het paspoort van haar vader en een kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van haar broer tonen de identiteit en nationaliteit aan van haar, haar echtgenote en haar vader. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De originele verblijfsvergunning van haar gezin en een bundel documenten in verband met het verblijf van haar gezin in de Verenigde Arabische Emiraten tonen aan dat ze in de Verenigde Arabische Emiraten hebben verbleven. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De kopie van haar huwelijksakte, de kopie van haar gezinssamenstelling en de familiefoto's kunnen het bewijs geven dat ze getrouwd is en een gezin heeft. Dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal.

De documenten en foto's van haar broer tonen op zich niet aan dat de verzoekende partij door sjjiitische extremisten bedreigd wordt.

De documenten met betrekking van haar vlucht naar Brussel tonen aan dat ze met haar gezin van Dubai naar Brussel is afgereisd.

Wat betreft de aangifte bij de politie, namelijk de FIR, toont dit enkel aan dat er op dat moment een klacht werd neergelegd. Deze klacht werd opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde.

Wat betreft het mailverkeer met een Pakistaanse advocaat dient te worden opgemerkt dat er niet getwijfeld wordt aan de inhoud van deze mail. Er kan dus worden aanvaard, zoals de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift, dat er iemand van de familie aanwezig moet zijn opdat een procedure voor de rechtbank in gang kan worden gezet.

De documenten die betrekking hebben op de psychologische kwetsbaarheid van haar echtgenote, hebben geen betrekking op de verzoekende partij. Deze zullen dan ook in het arrest van 25 oktober 2024 met nummer 315 492 worden gesproken.

Aan de foto's van haar vader en het graf van haar vader kan maar een beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's bieden dus geen zekerheid of de persoon op de foto's effectief haar vader is, op welke manier deze verwondingen zijn opgelopen of wie ze hebben toegebracht. De foto's van het graf kunnen eveneens geen bewijs leveren dat haar vader effectief is overleden laat staan het bewijs leveren dat hij door een bepaalde groepering gewelddadig om het leven werd gebracht. Er kan dus slechts een beperkte bewijswaarde aan deze documenten worden toegekend.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, dient te worden vastgesteld dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met

het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet om haar voorgehouden problemen met de groepering Jafaria Students Organization aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- haar verklaringen betreffende het overlijden van haar vader ten gevolge van een aanval door de sjjiitische Jafaria Students Organization niet kunnen overtuigen daar ze (i) slechts vage verklaringen kan afleggen over de actoren van vervolging, (ii) amper iets wist te vertellen over de manier waarop haar vader gewaarschuwd werd door deze groepering, (iii) zich onvoldoende informeerde over de opvolging van haar vader haar zaak en de FIR die ze indiende en (iv) het overlijden van haar vader niet kan staven met documenten;
- er geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat sjjiitische extremisten haar probeerden te beschieten omdat (i) aangezien het niet geloofwaardig is dat haar vader door extremisten gedood is, het niet geloofwaardig is dat ze door deze extremisten zou zijn beschoten en (ii) het zeer opmerkelijk is dat ze door deze organisatie meteen zou zijn beschoten hoewel ze nog maar recent in Pakistan was aangekomen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6.3.2. Over haar gebrekkige kennis over de Jafaria Students Organization stelt de verzoekende partij dat ze niet begrijpt op welke manier het gebrek aan theoretische kennis over deze organisatie afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. De verwerende partij verwacht geenszins dat de verzoekende partij theoretische kennis heeft over de Jafaria Students Organization, wel wordt van de verzoekende partij verwacht dat verzoekende partij verklaringen kan afleggen over de personen die zij haar zouden bedreigen en die zij vreest. Des te meer omdat de verzoekende partij eveneens verklaard heeft dat de leden van deze organisatie haar vader bedreigd en vermoord zouden hebben. Dit knelt des te meer omdat de verzoekende partij verklaart dat haar vader op 1 juni 2018 overleden is, dat zij daarop onmiddellijk naar Pakistan gegaan is -zoals tevens blijkt uit de kopie van het visum dat ze bijbrengt- en dat ze toen in Pakistan nog contact had met haar broer (NPO, p.10-11). Bovendien heeft de verzoekende partij over haar beschieting met haar broer A. gesproken, die haar hierop aanraade om te vertrekken (NPO, p.16 en p.19). Bovendien verklaart de verzoekende partij zelf dat haar broer A. de zaak wou opvolgen, en dat haar andere broer regelmatig contact had met hem (NPO, p.20). In die omstandigheden kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer informatie kan geven over de personen die ze vreest. Bijgevolg stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing dat: "Ten eerste wist u geen informatie te geven over de actoren van vervolging behalve het feit dat het een sjjiitische studentenorganisatie is. Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, bleef u telkens opnieuw steken in vage en ontwijkende algemeenheden (CGVS, p. 7, p. 15 en 16). Gezien u de organisatie en haar leden vreest mag redelijkerwijs worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen hierover kan afleggen. Dat u blijkbaar geen onderzoek deed naar de organisatie ondermijnt uw vrees voor vervolging volledig." In navolging van de commissaris-generaal kan dus worden besloten dat het feit dat ze geen informatie over deze organisatie bezit, afbreuk doet aan haar voorgehouden vrees voor deze organisatie.

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar ze verklaart dat ze voldoende kon vertellen over de bedreigingen die haar vader heeft gekregen. Immers legt de verzoekende partij algemene en vage verklaringen af over de bedreigingen die haar vader gekregen heeft, terwijl ze aanhaalt onmiddellijk naar Pakistan afgereisd te zijn, contact te hebben gehad met haar broer A. die zaak van nabij opvolgde en haar aangeraden heeft onmiddellijk weer te vertrekken na de voorgehouden beschieting. In deze context kan van de verzoekende partij verwacht worden dat ze bij benadering kan aangeven wanneer deze bedreigingen plaatsvonden, hoeveel personen er aanwezig waren en wat er werd gezegd. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen verduidelijking over deze pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Terwijl dit elementen zijn die betrekking hebben op de essentie van de problemen van haar vader, en aangezien de verzoekende partij omwille van deze redenen niet kan terugkeren naar Pakistan, ook

kernelementen van haar vluchtrelaas. Er kan van haar worden verwacht hier juiste en eenduidige verklaringen over af te leggen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze kan evenmin dienstig aanbrengen dat ze misschien wel meer details over de bedreigingen van haar vader kan brengen maar dat ze dit niet kan omdat het vijf jaar geleden is. Het feit dat ze eventueel meer details kan geven over deze bedreigingen kan immers geen vergoelijking zijn van haar eigen gebrekkige verklaringen hieromtrent.

De verzoekende partij slaagt er verder niet in om aannemelijk te maken waarom ze geen documenten heeft kunnen voorleggen met betrekking tot het overlijden van haar vader. Door louter te stellen dat ze er geen toegang tot heeft, maakt ze echter niet aannemelijk dat ze deze niet zou kunnen neerleggen ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om geloofwaardige en eenduidige verklaringen af te leggen over de kernelementen van haar vluchtrelaas en deze eventueel te ondersteunen met documenten. Van de verzoekende partij kan dus wel degelijk worden verwacht dat ze de nodige moeite en inspanningen zou hebben geleverd om deze documenten te bekomen. Enige moeite of inspanning kan echter niet blijken uit de verklaringen van de verzoekende partij noch brengt ze dit naar voor in het verzoekschrift. Verder stelt de commissaris-generaal terecht dat van de verzoekende partij wel degelijk kan verwacht worden dat ze enige documenten neerlegt met betrekking tot het overlijden van haar vader daar volgens haar verklaringen haar vader werd opgenomen in het ziekenhuis en haar overlijden door de politie werd behandeld op vraag van de behandelde arts (NPO, p.8). Het gebrek hieraan doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Wat betreft de motivering van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij zich onvoldoende informeerde over de opvolging van de zaak van haar vader en de FIR die ze indiende, dient te worden opgemerkt dat dit een overtollig motief is van de commissaris-generaal, alsook de motivering in de bestreden beslissing inzake de paspoorten en het contact met de ambassade. Dit neemt de overige pertinente vaststellingen waarom er geen geloof kan worden gehecht aan het overlijden van haar vader ten gevolge van een aanval door de sjjiitische Jafaria Students Organization echter niet weg. Het verweer van de verzoekende partij in het verzoekschrift waarbij ze ingaat op deze motivering en verwijst naar het consulteren van een advocaat, het desbetreffende Pakistaanse recht en de door middel van een aanvullende nota neergelegde correspondentie met een advocaat, is dan ook niet dienstig.

Het bovenstaande in acht genomen kan in navolging van de commissaris-generaal dan ook worden besloten dat ze niet aannemelijk maakt dat haar vader ten gevolge van een aanval van de Jafaria Students Organization werd gedood.

6.3.3. De verzoekende partij slaagt er niet in de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen wanneer die stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat de sjjiitische extremisten haar probeerden te beschieten. In de eerste plaats werd hierboven reeds vastgesteld dat ze niet aannemelijk maakt dat haar vader omwille van zijn activiteiten door de Jafaria Students Organization werd gedood. Het is dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partij omwille van de activiteiten van haar vader zou worden bedreigd. In zoverre de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar het visumdossier, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat ze van 2 tot 5 juni 2018 in Pakistan was, kan dit enkel aantonen dat ze dan effectief in Pakistan was. Dit kan echter geenszins aantonen dat haar vader gedood is door een extremistische organisatie en dat ze omwille van deze reden is teruggekeerd naar Pakistan. Ten tweede stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het zeer opmerkelijk is dat de desbetreffende organisatie haar meteen trachtte te doden. Ze was immers in tegenstelling tot haar vader en broer reeds lange tijd niet meer in Pakistan geweest en kregen haar broer en vader eerst meerdere waarschuwingen alvorens haar vader met geweld te maken kreeg. Dat deze organisatie haar meteen wou vermoorden komt niet overeen met haar eerdere verklaringen over de werkwijze van deze organisatie. Waar de verzoekende partij er in het verzoekschrift op wijst dat de beweegreden van de organisatie veranderd is omdat ze haar wilden verhinderen om naar de politie te gaan, kan ze niet worden gevolgd. Dit is echter gebaseerd op een veronderstelling van de verzoekende partij. Immers was de politie reeds gecontacteerd door de arts van het ziekenhuis waar haar vader behandeld werd, vooraleer de verzoekende partij in Pakistan toegekomen is. Daarenboven is het inderdaad weinig aannemelijk dat twee personen van deze organisatie de verzoekende partij op klaarlichte dag beschieten op de openbare weg, de verzoekende partij die te voet is van hen kan ontsnappen, maar haar achtervolgers op de motor en die bewapend zijn, geen moeite doen om de woning van de verzoekende partij, waar zij zich verstoppt heeft, binnen te dringen (NPO, p.14-15).

6.3.4. Gelet op de weinig doorleefde verklaringen van de verzoekende partij inzake de verdwijning van haar broer A. in Islamabad, kan maar weinig geloof gehecht worden aan deze voorgehouden verdwijning door toedoen van de Jafaria Students Organization. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet duidelijk wanneer haar broer precies verdwenen is, alhoewel haar andere broer regelmatig contact met hem had. Daarenboven indien de "Jafaria Students Organization" een dergelijke slagkracht hebben om verzoekers broer A. helemaal in Islamabad op te sporen, dan kan van de verzoekende partij verwacht worden dat ze meer informatie over hun belagers kon geven. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat ze haar broer A. in

Islamabad opsporen, terwijl ze geen poging ondernemen om de woning van de verzoekende partij binnen te dringen wanneer zij zich daar bevond. Waar de verzoekende partij stelt dat ze geen verder onderzoek kunnen voeren naar de voorgehouden verdwijning van hun broer A. in Islamabad, blijkt echter uit de verklaringen van de verzoekende partij dat ze nog familieleden hebben in Pakistan (NPO, p.6, en 7). Het is geenszins duidelijk waarom ze aan deze familieleden enkel hebben gevraagd of hun broer zich bij hen bevond, maar niet de hulp van deze familieleden hebben ingeroepen om de procedure verder te zetten (NPO, p.20).

6.3.5. Waar de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij en haar echtgenote nooit in Pakistan hebben gewoond en dat dit een invloed heeft op bepaalde elementen uit haar vluchtrelaas, kan ze niet worden gevolgd. Het is echter niet duidelijk en ze maakt dit ook niet duidelijk in het verzoekschrift, over welke elementen ze een mindere kennis zou hebben of op welke manier haar verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou moeten vergoelijken dat ze geen eenduidige of juiste verklaringen zou kunnen afleggen. Verder is het evenmin duidelijk, noch blijkt dit uit de algemene landeninformatie, dat ze een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij haar terugkeer naar Pakistan omdat ze daar geen netwerk zouden hebben of omwille van een verblijf in de Verenigde Arabisch Emiraten. Het gebrek aan kennis over de Pakistaanse gemeenschap moet trouwens worden gerelativeerd door het feit dat ze afkomstig is van een Pakistaanse familie en regelmatig naar Pakistan is teruggekeerd. Er kan dus van worden uitgegaan dat ze wel enige kennis over Pakistan en de Pakistaanse gemeenschap heeft.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjjieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in haar hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Punjab een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 10, lid 3, b) van de procedurerichtlijn moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in

aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

8.4. De verzoekende partij brengt nog naar voor in het verzoekschrift dat ze lijdt aan psychologische kwetsbaarheid en dat dit samen met haar gender, het niet-geboren zijn in Pakistan, het amper voet te hebben gezet in Pakistan, het ontbreken aan enig netwerk of onderwijs en het ontbreken van gekende familieleden, het leven voor haar in Pakistan onleefbaar kunnen maken. Uit de algemene landeninformatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij omwille van deze redenen niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan, haar daar niet zou kunnen vestigen of haar psychologische zorgen zouden worden ontzegd omwille van deze redenen waardoor ze een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Louter dan deze feiten te vermelden in het verzoekschrift maakt ze ook niet duidelijk waarom ze omwille van bovenvermelde redenen haar niet zou kunnen vestigen in Pakistan of een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Pakistaanse autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen

8.5. De verzoekende partij stelt dat zij en haar echtgenoot een twaalfjarige zoon hebben en dat er bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij en haar echtgenoot geen beoordeling is gemaakt van het hoger belang van het kind. Ze stelt dat haar zoon nog nooit in Pakistan is geweest en het land niet kent. In deze dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en van de Raad beperkt is tot het nagaan of een persoon voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde deze persoon als vluchteling te erkennen dan wel haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid overschrijden indien ze de verzoekende partij zouden erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming zouden toekennen louter omwille van het feit dat ze een minderjarige zoon heeft. De verzoekende partij toont verder niet aan dat ze omwille van het feit dat ze een minderjarige zoon heeft in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus noch brengt ze enig element naar voor waarom haar zoon een gegronde vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico loopt op ernstige schade. Het blijkt niet dat omwille van het enkele feit dat haar zoon nog nooit in Pakistan is geweest, dat deze vervolging of ernstige schade dient te vrezem.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS